

Arrest

nr. 237 129 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2019 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op dezelfde dag legde de verwerende partij een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit vormt de bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de federale politie Brussel(SPC) op 12/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : D.S.A.

voornaam : P.

geboortedatum : 09.01.1994

(...).

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11/04/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart een oom te hebben in België. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.3. Op 2 december 2019 werd verzoekster gerepatriëerd naar Brazilië.

1.4. Bij arrest nr. 233 358 van 2 maart 2020 werd het beroep verworpen dat verzoekster had ingediend tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster is in het bezit van een geldige arbeidsovereenkomst en zij verbleef bij haar oom en tante in België.

Verzoekster was dan ook van plan om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan om aldaar te gaan werken.

Verweerster kan niet dienstig voorhouden:

Betrokkene verklaart een oom te hebben in België. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

De oom en tante zijn de enige gezinsleden die verzoekster heeft. In die zin is wél de mogelijkheid en het mensenrecht tot het hebben van een gezinsleven in hoofde van verzoekster geschonden.

Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Door aan verzoekster een inreisverbod van 2 jaar af te leveren ontnemt verweerster aan het verzoekster haar de mogelijkheid haar verblijf (al dan niet in de UK) te regulariseren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene verklaart een oom te hebben in België. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn. Een schending van de artikelen (...) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

2.3. Verzoekster is het niet eens met deze beoordeling doch ze laat na aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met haar oom en tante.

2.4. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota zijn er opdat een relatie tussen nicht en oom/tante onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (zie mutatis mutandis EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Verzoekster blijft totaal in gebreke om dit aan te tonen. Haar simpel en bloot betoog dat de oom en de tante de enige gezinsleden zijn die ze heeft en – iets verderop in het verzoekschrift – dat ze wel degelijk afhankelijk is van hen, volstaat niet in dit verband.

2.5. Waar verzoekster betoogt, *“Door aan verzoekster een inreisverbod van 2 jaar af te leveren ontnemt verweerster aan het verzoekster haar de mogelijkheid haar verblijf (al dan niet in de UK) te regulariseren”*, dient de Raad op te merken dat dit betoog geen uitstaans heeft met de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, minstens laat verzoekster na dit te verduidelijken.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster op:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8, 62, 74/11§1,2° van de Vreemdelingenwet.”

Zij betoogt als volgt:

“Verweerster stelt als motivering: Betrokkene verklaart een oom te hebben in België. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er zijn - integendeel - wel specifieke omstandigheden die maken dat er geen inreisverbod diende opgelegd te worden, zoals supra gesteld.

Verzoekster zou naar het VK zijn gegaan om aldaar te gaan werken. Zij heeft daartoe op 02.11.2019 een arbeidsovereenkomst getekend.

Hieruit volgt dan ook de intentie van verzoekster om niet op illegale wijze in België te verblijven.

Zij was bovendien wél afhankelijk van haar kerngezin, bestaande uit haar oom en tante.

De genomen maatregel is niet proportioneel.

Verweerster kan deze motivering ‘betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven ’ dan ook niet dienstig voorhouden en hieruit afleiden dat een inreisverbod van 2 jaar proportioneel én verantwoord is.

Haar belang om het inreisverbod aan te vechten blijft behouden.

De motivering is gebrekkig, verweerster diende wel rekening te houden met de specifieke omstandigheden wanneer zij bepaalt dat een inreisverbod van 2 jaar verantwoord is’, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.

Bovendien heeft verzoekster een vertrekverklaring ondertekend zodat het inreisverbod dient te worden opgeheven. De intentie van verzoekster is duidelijk.”

2.7. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel en verzoekster kan derhalve niet dienstig de schending opwerpen van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat op een dergelijke maatregel betrekking heeft. De Raad leest in het verzoekschrift ook geen uitleg aangaande de wijze waarop deze wetsbepaling werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710

2.9. De bestreden beslissing steunt duidelijk op juridische en feitelijke motieven. Ze zet uiteen waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en waarom de duur ervan op twee jaar wordt bepaald. Verzoekster laat na te verduidelijken waarom de betrokken motieven haar niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

2.10. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11/04/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

2.11. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De bestreden beslissing herinnert op dit vlak aan wat kan worden gelezen in de bijlage 13septies die de verwerende partij samen met de bestreden beslissing heeft betekend aan verzoekster, met name de redenen waarom er geen enkele termijn is toegestaan aan verzoekster voor vrijwillig vertrek. Verzoekster betwist dit ook niet. In dit geval moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat er specifieke omstandigheden zijn die maken dat er geen inreisverbod diende te worden opgelegd. De Raad gaat er dan ook niet op in.

2.12. Aangezien de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan verzoekster niet dienstig de schending opwerpen van artikel “74/11§1,2° van de Vreemdelingenwet”.

2.13. Verzoekster voert verder aan dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. De Raad gaat ervan uit dat dit betoog is gericht tegen de duur van het inreisverbod.

2.14. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zowel een duurtijd van drie als van twee jaar voorziet, wat getuigt van slordigheid van de verwerende partij bij het opstellen van de bestreden beslissing. Aangezien zich in het administratief dossier een nota bevindt opgesteld door V.H.V. op 12 november 2019 waarin wordt vermeld “13 septies + 13 sexies 2 jaar”, gaat de Raad ervan uit dat het inreisverbod geldt voor twee jaar, wat ook ter terechtzitting wordt bevestigd door de verwerende partij.

2.15. Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat er bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden die de zaak kenmerken.

2.16. De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart een oom te hebben in België. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2.17. Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening geeft gehouden met de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken. Verzoekster acht dit een gebrekkige motivering en is van oordeel dat het een disproportionele beslissing is, maar ze laat na te verduidelijken waarom dit zo is.

2.18. Alleszins kan de Raad het niet disproportioneel achten dat de verwerende partij een inreisverbod van twee jaar oplegt, daar waar ze overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar kan opleggen en verzoekster geen familieleden in België heeft die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en zij geen enkele stap gezet heeft om op wettige wijze in België te verblijven.

2.19. De Raad ziet niet in hoe uit de intentie van verzoekster om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan om er te werken, de intentie voortvloeit om niet op illegale wijze in het Rijk te verblijven zoals ze voorhoudt in haar verzoekschrift.

2.20. Waar verzoekster voorhoudt dat haar belang blijft behouden om het inreisverbod aan te vechten, dient de Raad op te merken dat verzoekster het belang bij haar beroep niet wordt ontzegd.

2.21. Ten slotte laat verzoekster na de reglementaire grondslag mee te delen van haar betoog dat als ze een vertrekverklaring ondertekent, dit met zich meebrengt dat het inreisverbod wordt "opgeheven".

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA